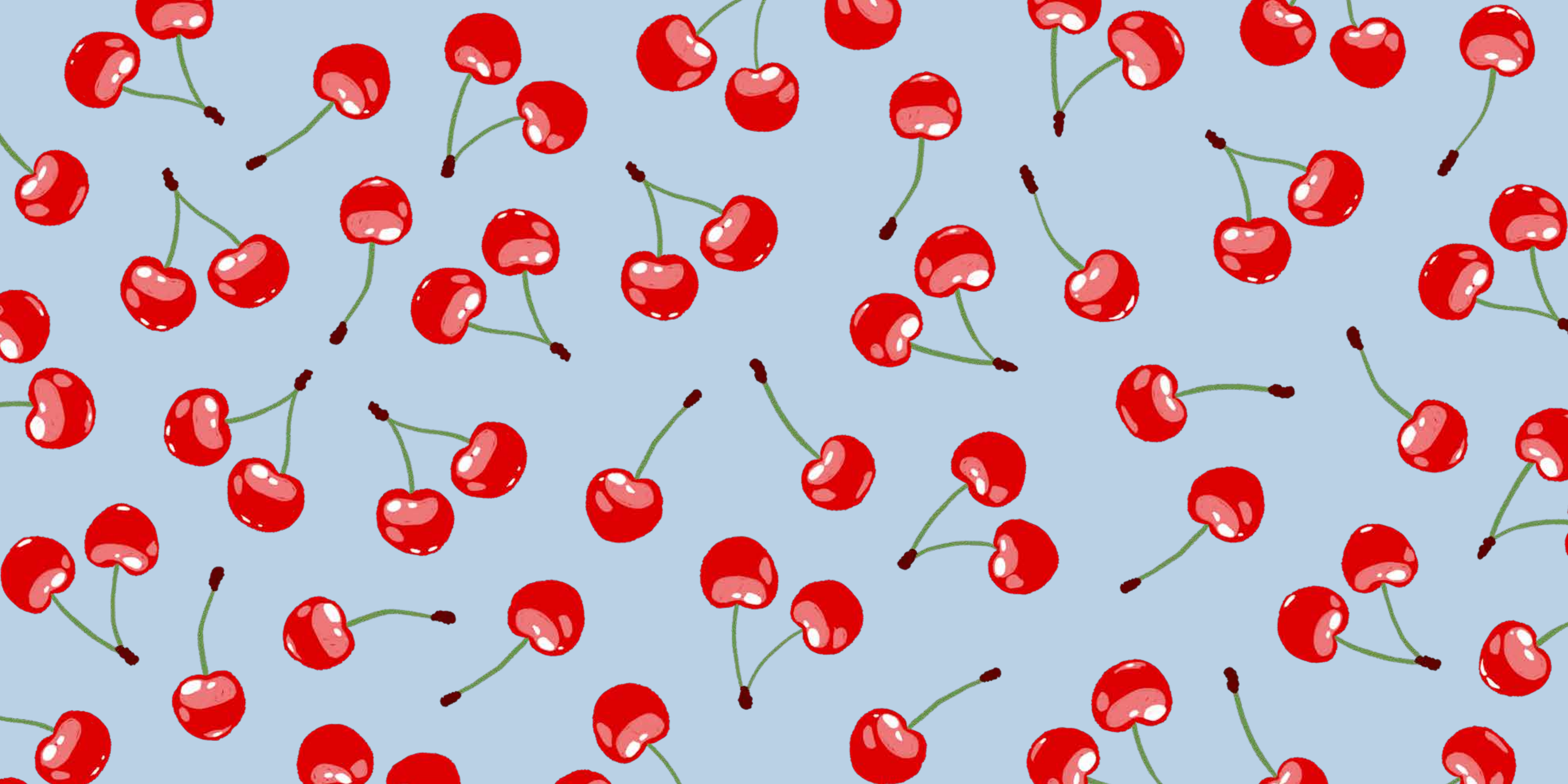

Peerke Verschiet

en de zomer
zonder kersen

Tekst Susanne Roos *Illustraties* Erwin van der Heijden

Peerke Verschiet

en de zomer zonder kersen

Colofon

<i>Tekst</i>	Susanne Roos
<i>Illustraties</i>	Erwin van der Heijden
<i>Vormgeving</i>	Janneke van der Heijden
<i>Productie</i>	Marc Isphording
<i>Seriennaam</i>	Kom op verhaal in de Maashorst
<i>Uitgave</i>	Stichting Theaterspoor, Uden 2024 met financiële steun van de Gemeente Maashorst
<i>Druk</i>	Thijssen, Uden

ISBN 978 90 832688 2 8

Kom op
3 in de
verhaal
Maashorst

“Wie kent Peer-ke niet”

Ken je Peerke?

Peerke Verschiet?

*Hij is de vogelverschrikker van de oude kersenboomgaard.
Hij draagt een blauwe jas met een grote, gele strik.
Zijn broek is zwart met geel gestreept. Peerke is reusachtig.
Laat twintig kinderen op elkaars schouders klimmen,
nou zo groot is Peerke. Tenminste, als hij overeind zou staan...
Maar Peerke ligt! Op zijn rug. In de modder. Zijn stokbeen
is gebroken en maakt een gekke hoek. En ook zijn armen
staan scheef. Gelukkig doet dit geen pijn, want Peerke
heeft geen botten. Hij is gemaakt van kersenhout.*

Peerke probeert overeind te komen.

Maar het lukt hem niet.

'Dit is niet goed,' mompelt Peerke.

'Dit is he-le-maal niet goed.'

Inmiddels is het winter.

Sneeuwvlokken dwarrelen op Peerke neer.
Het lijken net kersenbloesemblaadjes.
Ijskoude kersenbloesemblaadjes.

Over een paar weken wordt het lente en dan moet Peerke de kersenbomen wakker maken. *Wakker maken?* zul je denken. Maar dat gaat toch vanzelf?

Nou, mooi niet dus. Kijk: de kersenbomen zijn oud. Stokoud! Een soort kromme omaatjes en opaatjes. En die slapen graag lang uit. Dus moet Peerke ze elke lente weer wakker maken.

En dat is niet het enige wat Peerke moet doen. Want de oude bomen zijn ook nogal traag. En een heel-erg-behoorlijk-beetje vergeetachtig. Dus Peerke moedigt ze ieder voorjaar aan en vertelt ze dat ze moeten bloeien. Zonder hem zouden ze dat zeker vergeten.

‘Maar... Maar...’

kreunt Peerke. ‘Dit is een ramp!’ Zonder bloesem zullen er geen kersen groeien. Géén kersen! Dat betekent: geen kersenkusjes, geen kersen op de taart en misschien nog wel het ergst van alles... geen kersenjam! Jij houdt toch ook van kersenjam?

‘Ai,’ jammert Peerke.

‘Was er nou maar iemand om mij overeind te helpen.’

De sneeuw smelt en het wordt lente. Alle bomen
bloeien. Behalve natuurlijk... die bejaarde kersenbomen.
Die slapen nog. En Peerke ligt nog altijd in de modder.

'Wakker worden,'

probeert Peerke. Maar de oude bomen zijn doof.
'Ooo, kon ik maar dichterbij de stammen komen.'

De lentewind komt even kijken.
Ze speelt en flappert met de broek van Peerke.
'Het wordt een zomer zonder kersen,' zucht Peerke.
De wind stopt meteen met spelen.
'Kun jij me niet overeind helpen?' vraagt Peerke.
De wind fluit eventjes en neemt een aanloopje.
Maar hoe zij ook blaast en stormt, ze krijgt
Peerke niet overeind.
'Toch bedankt,' zegt Peerke.
De wind valt stil. Ze moet iets doen!
Maar wat? Misschien... kan ze hulp halen!

De wind waait naar Ravi, een klein jongetje dat heel graag vliegt. De wind streelt Ravi's wang met een briesje.
 'Hallo Wind,' zegt Ravi vrolijk. De wind praat niet met woorden maar kietelt Ravi's nek en duwt tegen zijn rug.
 Ravi moet ervan giechelen en begint te rennen. De wind geeft hem nog meer duwtjes.
 Zo wijst ze Ravi de weg naar Peerke.

Ravi ziet Peerke liggen en probeert hem overeind te duwen.
'Ik ben veel te zwaar voor jou,' zegt Peerke.
 'Wat moet ik dan doen?' vraagt Ravi.
 'Nou...,' zegt Peerke hoopvol.
 'Kun je goed roepen?'

'Aaaaahhhaa aahhhaaaaa!' roept Ravi.

'Geweldig,' lacht Peerke.
 'Ga maar dicht bij een boomstam staan.'

Ravi rent erheen.

'Houd je handen rond je mond,' zegt Peerke.

'En roep zo hard je kan: wakker worden!'

Ravi's mond kust bijna het hout. Hij schreeuwt zich schor.

'Nu bij de andere kersenbomen,' zegt Peerke.

'En?' vraagt Peerke als Ravi klaar is.

Ravi kijkt heel erg goed. 'Er gebeurt niks.'

'Niks?'

Maar dan begint één boom te grinniken. En te gapen.

Zijn takken schudden krakkemikkig heen en weer.

Dat was een lekker dutje, denkt de boom.

Ook de andere bomen rekken zich uit.

'Ze hebben mij gehoord!' juicht Ravi. 'Ze worden wakker!' Ravi en de wind zijn opgelucht en willen weer gaan vliegeren.

'Wacht!' roept Peerke vanuit het lentegras.

'Wat is er?'

'Je moet de bomen ook vertellen dat ze moeten bloeien. En snel een beetje.

Want zonder bloesem... geen kersen.'

Héél, héél traag, komen er witte bolletjes uit de knoppen.
En héél langzaam vouwen die bolletjes
zich open tot kleine witte bloemen.

Eindelijk: kersenbloesem.

Misschien dat het toch een kersenzomer wordt!

Of...? Er klopt iets niet
'Hoor je dat?' vraagt Peerke.

'Ik hoor niks,' zegt Ravi.

'Precies!' roept Peerke in paniek. 'Het is veel te stil!

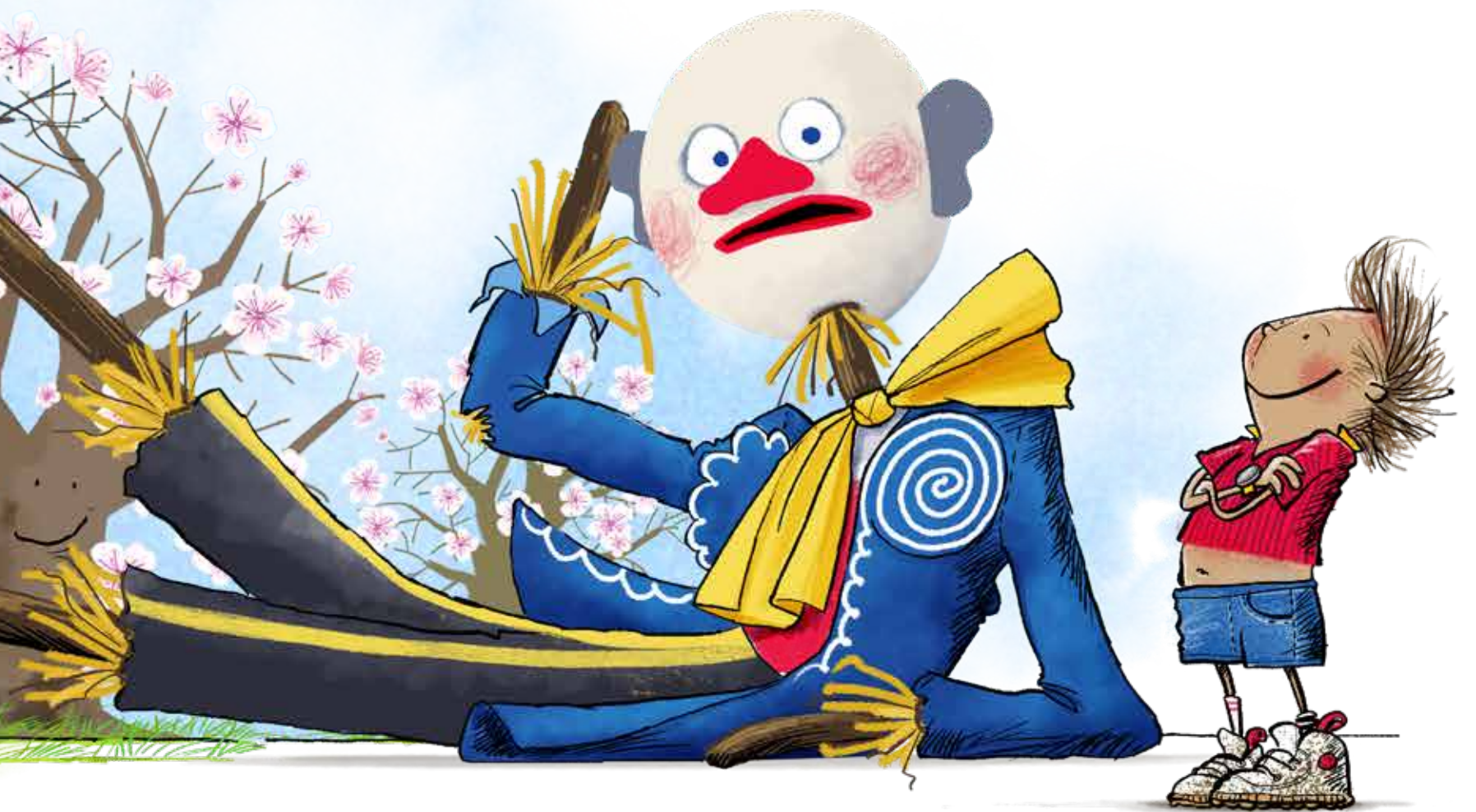
We zouden zoemende bijen moeten horen.

Maar die zijn er niet. Omdat die oudjes zo laat waren,
zijn de bijen vast naar andere bomen gevlogen.

O, o, nou gaat het toch nog mis.'

'Wacht!' roept Ravi.

'Ik heb een plan.' En hij sprint weg.

Peerke wacht en wacht. De zon begint zelfs al te zakken. Dan hoort hij gerinkel.

Daar komen Ravi en twee vrienden aangerend. 'Dit zijn Daan en Amina,' zegt Ravi.

'Hoi,' zegt Peerke. 'Wat hebben jullie meegenomen?'

'Een kar!' glundert Amina. In de kar rinkelen glazen potjes. Ravi glimlacht.

'Die potjes staan al de hele winter te wachten op kersenjam. Ze kwamen goed van pas.'

Daan houdt er één omhoog. 'Kijk!' In de pot dansen bijen!

'Kom,' zegt Amina. 'We laten ze snel vrij.' De drie vrienden draaien de deksels los.

De bijen kruipen uit de potjes. Ze zoemen zacht en ruiken dan de witte bloesem.

Peerke kijkt naar de heldere, blauwe lucht.

Bijen! Hij zucht opgelucht. Er zijn bijen!

Wat kan er nu nog misgaan?

Maar dan komt de wind er aan gehaast. Ze heeft slecht nieuws. Nachtvorst! Er is nachtvorst op komst! Vannacht als de maan schijnt, wordt het om te bibberen zo koud.

Dan zal alle bloesem bevroren... *O, nee!*

'Ik heb thuis een hele dikke, lange sjaal,' zegt Daan zacht.

'Die mogen de oude kersenbomen wel lenen.'

'En ik kan het kersenpittenkussen van mijn moeder warm maken,' zegt Amina.

'Dat is heel lief, maar het zal niet helpen,' zegt Peerke sip.

'Alles is verloren.'

Alleen Ravi heeft nog niks gezegd. Maar dan schiet hij ineens omhoog: 'Kom mee.' En hij trekt de kar met rinkelende jampotjes achter zich aan.

'Ik denk dat ik het weet!'

Die avond is de kou om te snijden. Peerke rilt.
De oude kersenbomen bibberen met al hun takken.
De bloesemblaadjes beginnen al een beetje slap
te hangen.

Peerke tuurt in het donker. Ravi, Daan en Amina
zijn nog altijd niet terug. Nog even en het is te laat,
denkt Peerke.

Ineens verschijnt er een lichtje in de verte.

Is dat een ster? Nee, het beweegt.

Nóg zo'n lichtje. En nog één.

Het is een lange rij. Een optocht van lichtjes
komt steeds dichterbij.

Voorop loopt Ravi. In zijn hand houdt hij twee
jampotten en daarin branden dikke kaarsen.

Achter Ravi lopen Daan en Amina.

En daarachter volgt een hele stoet kinderen.

Het zijn er zeker honderd!

Allemaal hebben zij vlammetjes in een pot.

'Met al deze vuurpotten krijgen de bomen het
vast weer warm!' zegt Ravi.

De kinderen zetten hun kaarsen onder de takken
van de oude bomen. De bomen gloeien in het warme
licht. Iedereen houdt zijn adem in.

En ja!

De kersenbomen stoppen met rillen!

De bloemblaadjes zijn gered!

Iedereen juicht met hun handen in de lucht. Behalve Peerke.

Hij is het blijst van iedereen, maar ligt nog altijd op de grond.

'Jongens!' roept Ravi. 'Nu gaan we Peerke helpen.'

Een van de kinderen zegt: 'Ik haal mijn zus.

Die heeft een gereedschapskist.'

Een ander roept: 'Bij ons thuis ligt een boormachine.'

En zo wordt Peerkes been gerepareerd.

Dan roept Ravi: 'Met z'n allen!'

'Ho,' zegt Peerke. 'Wat gaan jullie doen?'

Eén kind krijgt Peerke natuurlijk nooit overeind.

Maar honderd kinderen zijn samen

zo sterk als een takelwagen!

Ze duwen en ze trekken Peerke overeind.

Heerlijk!

Weer rechtop staan.

Op de uitkijk en klaar om

zwermen spreeuwen te verjagen.

Want het wordt zomer.

Natuurlijk wordt het zomer.

De kersenbomen krijgen groene blaadjes.

En daartussen hangen kersen die steeds een beetje roder worden.

Elke dag komt Ravi langs om er eentje te proeven.

'Het duurt nog even,' zegt Ravi tegen Peerke.

Maar ze weten allebei:

*het wordt een zomer met kersenkusjes
en potten vol met kersenjam.*

*Peerke Verschiet was de mascotte van de
Udense Kersenfeesten in de jaren 1946 – 1960.*

Op uitnodiging van Theaterspoor schreef Susanne Roos het luisterverhaal 'Peerke Verschiet en de zomer zonder kersen'. Het werd ingesproken door acteur Ad van Iersel onder regie van Sofie van den Krommenacker. Sam Verstraten maakte de soundtrack. Wil je meer weten en luisteren, ga dan naar www.theaterspoor.nl/peerke-verschiet.

Je kunt ook de QR-code scannen.

Er is ook een lied: 'Peerke Verschiet', te beluisteren op Spotify.

Peerke Verschiet is de vogelverschrikker van de oude kersenggaard.
Peerke is reusachtig. Laat twintig kinderen op elkaars schouders klimmen,
nou zo groot is Peerke. Tenminste, als hij rechtop zou staan...
Maar Peerke ligt! Op zijn rug. In de modder. Zijn stokbeen is gebroken
en maakt een gekke hoek. En ook zijn armen staan scheef.
Peerke probeert overeind te komen. Maar het lukt hem niet.
‘Dit is niet goed,’ mompelt Peerke. ‘Dit is he-le-maal niet goed...’
Ravi en zijn vrienden Daan en Amina willen Peerke wel helpen,
maar dat valt nog niet mee. Wordt het echt een zomer zonder kersen?

Susanne Roos schrijft prentenboeken en non-fictie boeken voor de hele familie.

Erwin van der Heijden is tekenaar en zet gedachten om in illustraties.

THEATER
SPOOR